

hans Mod. — Men lod den skete Skade sig ikke genoprette? Om han nu f. Eks. skrev et Brev til hende, forklarede hende alt og gjorde en Undskyldning? — —

Han var naaet hjem til Hjertensfrydgade. Skibstømrerkonen i Stuelejligheden aabnede sin Dør og fortalte ham, at der sad en Herre inde paa hans Værelse og ventede paa ham.

„Det er den Herre, der ogsaa var her igaar, ... det er vist en Præst. Han har siddet derinde over en Time.“

Det viste sig at være hans Broder Eberhard. Han sad i Gynge-stolen ved Bordet, Lampen var tændt, og Skyggen af hans Hoved tegnede sig uformelig paa den nøgne Væg. Han havde beholdt sin Overfrakke paa, og hans uldbevantede Hænder hvilede paa en Paraply, der stod mellem hans Knæ.

„Jeg havde nær opgivet at træffe dig,“ sagde han, da de havde hilst paa hinanden. „Du veed maaske, at jeg var her igaar?“

Per sagde ingenting. Hans Hjerte bankede. Han forstod, at Broderen maatte have en eller anden alvorlig Meddelelse at gøre ham, siden han saaledes søgte ham to Dage i Træk. Det var nu heller ikke svært at se paa Eberhard, at han var sig Besøgets Betydningsfuldhed bevidst. Hans hele Optræden var tydelig beregnet paa at gøre Indtryk paa Per; men just derfor tog denne sig sammen med en vældig Kraftanspændelse og gjorde sig Umage for at synes ganske ligegyldig.

„Vil du ha'e en Cigar?“ spurgte han, mens han — helt svimmel — tænkte: Skulde Moder være død?

„Tak, jeg skal ikke ryge,“ svarede Eberhard.

„En Bajer maaske?“

„Jeg har aldeles afvænnnet mig fra spirituøse Drikke. Det kommer mig bedst. Og forresten nyder jeg principmæssig aldrig noget udenfor Maaltiderne.“

Per smilte. Og skønt han i Grunden ikke selv følte nogen Trang til at drikke, hentede han en Flaske Øl i sit Hjørneskab og trak den op.

„Ser du, jeg er nu saa barmhjertig at imødekomme Tørstens Krav ganske uden Hensyn til Klokkeslettet,“ sagde han.